

nisuggusi fenna ennemuistseid juttusi, kui temma neile rākis, ei teand kegi.

Perremees panni jo teist kord tubbakast pipo ja kitis jálle Jago wasto. Noor perrenaene watas ikka veel alt pulmo ja wastas jársko, kui kegi tedda küssis. Teised naisterahwad teggid tööd, agga noor naene piddas käed sülles, ja woffki rattas likus arvalt. Wanna Jaak teadis et Liso, nenda hūuti norikud, olli riiksa perrenaese ainus tüttar olnud, ja veel ei wōind sedda endist head põlve ãrraunnustada, kus temma emma üksik kõik majatööd olli murketseenud, ja hel tütreke ei prukind omma walged näppud woffki jures ãrrawässitada. Sellepärast olli wanna Jaak ni waid, ta teadis: üks hea nõu on kui wiha rohhi lapsele, ei laps tedda wasta ei wōita, kui se temmale õige wiisiga ja õigel ajal ei sa antud.

Wimaks küssisid lapsed: Wist sa tulsetad üht ennemuistsed jutto mele, et sa nenda laua járrele mōtled? ja hakkasid

tedda paalluma, et ta sedda jutto rāgiks. Ei seal wōind ennam parrata, ei annud nemmad wannamehhele rahho, ja Jaak hakkas peale:

Se jut, mis ma teile tahhan rākida on minno emmaemmagaga sündinud. Kül teie issa mälletab veel wanna weski Anne. Temma olli wanna aego üks wågga prisike illus ja rõõmsa melega innimenne, agga kahjo, ta olli ainus laps, ja temma issal olli ennam wōlgo kui sisse tullemist. Ed olli rānk ja noor tūdruk tūddines wimaks nenda tööst ãrra, et ta käed sülle panni, ja ennam járrele mōtles, kuddas wiisi kõik tööd wōiks forraga tehha.

Üks pääw istus temma jálle ükse ees, käed põlle al, ja kaebas:

Zummal anna andeks! miks minna waene loom pean ni paljo waewa näggema, paljo ennam kui keik teised küllatrüdrufud. Oles leks ma ka kārmem kui pāike, ussinam kui wessi, ja wåggerwam kui tulli, ommeti ei ma saaks kõik tööd tehha, mis majas